

Una mostra sobre Sergio Larrain arribarà a la Biennial de Palafrugell

Malgrat la brevetat de la seva carrera, l'obra de Larrain, poètica i singular, es va convertir en una referència fonamental per a les generacions de fotògrafs que van venir després. Per això, l'exposició que fins al 24 de maig li dedica a Barcelona la Fundació Foto Colectania -i que tindrà continuïtat a partir de l'agost amb una altra mostra més àmplia en el marc de la Biennial de Fotografia Xavier Miserachs de Palafrugell- és un petit esdeveniment. Produïda per Magnum Photos i comissariada per la francesa Agnès Sire, que va ser directora de la Fundació Henri Cartier-Bresson entre els anys 2003 i 2022, Sergio Larrain. El vagabundo de Valparaíso | Chile reuneix unes 80 fotografies, amb una atenció especial a les sèries Niños de la calle i Valparaíso. La primera, realitzada entre 1956 i 1957, se centra en la vida dels infants abandonats que sobreviuen als carrers de Santiago de Xile, en els quals el fotògraf, nascut en una família burgesa en què sempre es va sentir estrany, hi veia un eco de la seva pròpia rebel·lia i inadaptació. «Aquests nens eren un reflex de la seva personalitat i una expressió del seu desig de fer una societat millor», apunta Sire. Mogut per la voluntat d'escapar del seu entorn familiar, Larrain va obtenir el 1958 una beca del British Council per treballar a Londres. És en aquest període quan va aconseguir atreure l'atenció d'Henri Cartier-Bresson, que el 1959 el va convidar a formar part de la prestigiosa cooperativa Magnum. Durant un parell d'anys va viatjar arreu del món i va realitzar nombrosos (i aclamats) reportatges per a l'agència, però no va trigar a descobrir que aquell estil de vida no satisfia en absolut les seves necessitats espirituals i va tornar a Xile. Allà va centrar la seva atenció en el paisatge urbà del port de Valparaíso, que ja havia fotografiat abans extensament, i va completar una sèrie de gran rellevància que molts anys després, el 1991, quedaria plasmada en un cèlebre fotollibre, Valparaíso, amb textos de Pablo Neruda (a qui es deu el títol de l'exposició). En la publicació de Valparaíso hi va tenir un paper important Agnès Sire, que havia descobert l'obra de Larrain als anys vuitanta i, «fascinada pel seu geni», va iniciar una fructífera relació epistolar amb l'artista, a qui mai no va arribar a conèixer en persona. «En aquella època vivia com un ermità, menjava insectes, practicava ioga i dibuixava», explica la comissària. No era una relació fàcil. Larrain, relata, «només es comunicava per carta i la bústia més propera era a 30 quilòmetres del lloc on residia». El projecte del llibre va tirar endavant, però quan Sire va proposar fer-ne una nova versió ampliada amb més fotografies i textos, l'artista va imposar com a condició que no es publicués mentre ell visqués, perquè li semblava «una concessió excessiva a l'egolatria». Ferotgement autodidacte, Larrain concebia la feina del fotògraf com una mena de mediació espiritual. «Quan dirigeixo la mirada cap enfora, amb la càmera a la mà, en realitat busco imatges cap endins -va escriure-. Només puc materialitzar aquest món de fantasmes quan veig alguna cosa que ressona dins meu». Té força sentit, doncs, que la seva figura inspirés el conegut relat de Julio Cortázar Las babas del Diablo, del qual anys després Michelangelo Antonioni prendria la idea per a la seva pel·lícula Blow-Up. «És com si les imatges ja existissin al cosmos i el fotògraf només actués de mèdiu», descriu Agnès Sire. «El seu ull magnètic retalla fragments de la realitat, sense por del que queda fora de l'enquadrament, del temps a venir, de les diagonals agosarades, de la manca de nitidesa, del sol ple o de la penombra; els seus personatges sovint surten de l'enquadrament, com si fossin inaprehensibles i es resistissin a deixar-se tancar». Com el mateix Larrain.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/01/25/mostra-sergio-larrain-arribara-biennial-126037590.html>